

Audiència. “No sols hem de demanar, sinó també lloar i donar gràcies”

"Realment hi ha motiu per donar gràcies a Déu perquè ens fa conèixer allò que està ocult: la seva voluntat respecte de nosaltres; «el misteri del seu disseny»."

05/08/2012

La pregària d'acció de gràcies i de benedicció (1r capítol de la Carta als efesis)

Benvolguts germans i germanes,

La nostra pregària molt sovint és petició d'ajuda en les necessitats. I és fins i tot normal per a l'home, perquè necessitem ajuda, tenim necessitat dels altres, tenim necessitat de Déu. D'aquesta manera, és normal per a nosaltres demanar coses a Déu, cercar-ne l'ajuda. Hem de tenir present que l'oració que el Senyor ens va ensenyar, el parenostre, és una oració de petició, i amb aquesta oració el Senyor ens ensenya les prioritats de la nostra pregària, neteja i purifica els nostres desitjos, i així neteja i purifica el nostre cor. Ara bé, encara que sigui normal que en la pregària demanem quelcom, no hauria d'ésser exclusivament així. També hi ha motius per agrair i, si estem una mica atents, veiem que rebem moltes coses bones de Déu: és tan bo amb nosaltres que convé, és necessari, donar-li gràcies. I ha de ser també pregària de lloança: si el

nostre cor està obert, malgrat tots els problemes, també veiem la bellesa de la seva creació, la bondat que es manifesta en la seva creació. Per tant, no sols hem de demanar, sinó també lloar i donar gràcies: només d'aquesta manera la nostra pregària és completa.

En les seves Cartes, sant Pau no sols parla de la pregària, sinó que a més fa referència a pregàries de petició, i a pregàries de lloança i de benedicció per tot allò que Déu ha realitzat i continua realitzant en la història de la humanitat.

Avui vull reflexionar sobre el primer capítol de la Carta als efesis, que comença precisament amb una oració, que és un himne de benedicció, una expressió d'acció de gràcies, d'alegria. Sant Pau beneeix Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, perquè en ell ens ha fet «conèixer el seu disseny secret, la decisió

benèvola que havia pres» (Ef 1,9).
Realment hi ha motiu per donar gràcies a Déu perquè ens fa conèixer allò que està ocult: la seva voluntat respecte de nosaltres; «el misteri del seu disseny». *Mysterion*, ‘misteri’: un terme que es repeteix sovint en la Sagrada Escriptura i en la litúrgia. No vull entrar ara en la filologia, però en el llenguatge comú indica el que hom no pot conèixer, una realitat que no podem entendre amb la nostra intel·ligència. L'himne que obre la Carta als efesis ens porta de la mà cap a un significat més profund d'aquest terme i de la realitat que ens indica. Per als creients, misteri no és tant allò desconegut, sinó més aviat la voluntat misericordiosa de Déu, el seu disseny d'amor que es va revelar plenament en Jesucrist i que ens ofereix la possibilitat de «comprendre, amb tot el poble sant, l'amplada i la llargada, l'alçada i la profunditat de l'amor de Crist» (Ef 3,18-19). El «misteri desconegut» de

Déu és revelat, perquè Déu ens estima, i ens estima des del començament, des de l'eternitat.

Reflexionem una mica sobre aquesta solemne i profunda oració. «*Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist*» (Ef 1,3). Sant Pau utilitza el verb *euloghein*, que generalment tradueix el terme hebreu *barak*: significa lloar, glorificar, donar gràcies a Déu Pare com a font dels béns de la salvació, com aquell «que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt al cel» (*ib.*).

L'Apòstol dóna gràcies i lloa, però reflexiona també sobre els motius que impulsen l'home a aquesta lloança, a aquesta acció de gràcies, presentant els elements fonamentals del pla diví i de les seves etapes. Per damunt de tot hem de beneir Déu Pare perquè —així ho escriu sant Pau— ell «*ens escollí en ell abans de crear*

el món, perquè fóssim sants, irreprensibles als seus ulls. Per amor» (v. 4). Allò que ens fa sants i immaculats és la caritat. Déu ens ha cridat a l'existència, a la santedat. I aquesta elecció és anterior fins i tot a la creació del món. Des de sempre som en el seu pla, en el seu pensament. Amb el profeta Jeremies podem afirmar també nosaltres que abans de formar-nos en el si de la nostra mare ell ja ens coneixia (cf. Jr 1,5); i coneixent-nos ens va estimar. La vocació a la santedat, és a dir, a la comunió amb Déu pertany al pla etern d'aquest Déu, un pla que s'estén en la història i comprèn tots els homes i les dones del món, perquè és una crida universal. Déu no exclou ningú; el seu projecte és només d'amor. Sant Joan Crisòstom afirma: «Déu mateix ens ha fet sants, però nosaltres estem cridats a romandre sants. Sant és aquell que viu en la fe» (*Homilies sobre la Carta als efesis*, I, 1, 4).

Sant Pau continua: Déu ens va predestinar, ens va elegir per a ser «ser fills seus per Jesucrist», per a ser incorporats en el seu Fill unigènit.

L'Apòstol subratlla la gratuïtat d'aquest disseny meravellós de Déu sobre la humanitat. Déu ens elegeix no perquè siguem bons, sinó perquè ell és bo. I l'antiguitat tenia una paraula sobre la bondat: *bonum est diffusivum sui*; el bé es comunica; el fet de comunicar-se, d'estendre's, forma part de l'essència del bé.

D'aquesta manera, perquè Déu és bondat, és comunicació de bondat, vol comunicar-se. Ell crea perquè vol comunicar-nos la seva bondat i fer-nos bons i sants.

En el centre de l'oració de benedicció, l'Apòstol il·lustra la manera com es realitza el pla de salvació del Pare en Crist, en el seu Fill estimat. Escriu: «En ell, per la seva sang, hem obtingut la redempció, el perdó dels nostres

pecats, la riquesa de la gràcia de Déu» (Ef 1,7). El sacrifici de la creu de Crist és l'esdeveniment únic i irrepetible amb què el Pare ens ha mostrat de manera lluminosa el seu amor, no sols de paraula, sinó d'una manera concreta. Déu és tan concret i el seu amor és tan concret que entra en la història, es fa home per sentir què significa, com es viu en aquest món creat, i accepta el camí de sofriment de la passió, patint fins i tot la mort. És tan concret, l'amor de Déu, que participa no sols en el nostre ser, sinó també en el nostre patir i morir. El sacrifici de la creu fa que esdevinguem «propietat de Déu», perquè la sang de Crist ens ha rescatat de la culpa, ens renta del mal, ens lliura de l'esclavitud del pecat i de la mort. Sant Pau convida a considerar com n'és, de profund, l'amor de Déu que transforma la història, que ha transformat la seva mateixa vida de perseguidor dels cristians en Apòstol incansable de

l'evangelí. Ressonen un cop més les paraules tranquil·litzadores de la Carta als romans: *«Si tenim Déu amb nosaltres, qui tindrem en contra? Ell, que no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el va entregar per tots nosaltres, com no ens ho donarà tot juntament amb ell? [...] N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre»* (Rm 8,31-32.38-39). Aquesta certesa —Déu és amb nosaltres, i res de l'univers creat no pot separar-nos d'ell, perquè el seu amor és més fort — hem d'inserir-la en el nostre ésser, en la nostra consciència de cristians.

Per últim, la benedicció divina es conclou amb la referència a l'Esperit Sant que ha estat vessat en els nostres cors, al Paràclit que hem rebut com a segell promès:

«L'Esperit» —diu sant Pau— «és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens redimirà plenament com a possessió seva, i farà que siguem lloança de la seva glòria» (Ef 1,14). La redempció encara no ha conclòs —ho percebem —, sinó que tindrà el ple compliment quan sigui totalment segons aquells que Déu s'ha adquirit. Nosaltres estem encara en el camí de la redempció, la realitat essencial de la qual la dóna la mort i resurrecció de Jesús. Estem en camí cap a la redempció definitiva, vers el ple alliberament dels fills de Déu. I l'Esperit Sant és la certesa que Déu portarà a compliment el disegni de salvació, quan recapitularà «en el Crist totes les coses, tant les del cel com les de la terra» (cf. Ef 1,10). Sant Joan Crisòstom comenta sobre aquest punt: «Déu ens ha elegit per la fe i ha imprès en nosaltres el segell per a l'herència de la glòria futura» (*Homilies sobre la Carta als efesis*

2,11-14). Hem d'acceptar que el camí de la redempció és també el nostre camí, perquè Déu vol criatures lliures, que diguin lliurement sí. És sobretot i per damunt de tot, però, el seu camí. Som a les seves mans, i ara depèn de la nostra llibertat seguir el camí que ell va obrir. Anem per aquest camí de la redempció juntament amb Crist, i sentim que la redempció es realitza.

La visió que ens presenta sant Pau en aquesta gran oració de benedicció ens ha portat a contemplar l'acció de les tres Persones de la Santíssima Trinitat: el Pare, que ens va elegir abans de la creació del món, ens va pensar i va crear; el Fill, que ens va redimir mitjançant la seva sang; i l'Esperit Sant, penyora de la nostra redempció i de la glòria futura. En la pregària constant, en la relació diària amb Déu, també nosaltres, com sant Pau, aprenem a descobrir cada cop més clarament els signes d'aquest

designi i d'aquesta acció: en la bellesa del Creador que es reflecteix en les seves criatures (cf. Ef 3,9), com canta sant Francesc d'Assís: «Lloat siguis, Senyor meu, amb totes les teves criatures» (FF 263). És important estar atents precisament ara, també en el temps de vacances, a la bellesa de la creació i a veure reflectir-se en aquesta bellesa el rostre de Déu. En la seva vida els sants mostren de manera lluminosa el que pot fer el poder de Déu en la debilitat de l'home. I pot fer-ho també amb nosaltres. En tota la història de la salvació, en la qual Déu s'ha fet proper a nosaltres i espera amb paciència els nostres temps, comprèn les nostres infidelitats, encoratja el nostre compromís i ens guia.

En la pregària aprenem a veure els signes d'aquest designi misericordiós en el camí de l'Església. Així creixem en l'amor de Déu, obrint la porta

perquè la Santíssima Trinitat vingui a fer estada en nosaltres, il·lumini, escalfi i guiï la nostra existència. «*Qui m'estima, guardarà la meva paraula; el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell*» (Jn 14,23), diu Jesús prometent als deixebles el do de l'Esperit Sant, que ensenyarà totes les coses. Sant Ireneu va dir una vegada que en l'Encarnació l'Esperit Sant es va acostumar a estar en l'home. En la pregària ens hem d'acostumar a estar amb Déu. Això és molt important, que aprenguem a estar amb Déu, i així veiem com n'és, de bonic, estar amb ell, que és la redempció.

Benvolguts amics, quan la pregària alimenta la nostra vida espiritual, ens tornem capaços de conservar el que sant Pau anomena «el misteri de la fe» amb una consciència pura (cf. 1Tm 3,9). La pregària com a manera d'«acostumar-nos» a estar a prop de Déu, genera homes i dones animats

no per l'egoisme, pel desig de posseir, per la set de poder, sinó per la gratuïtat, pel desig d'estimar, per la set de servir, és a dir, animats per Déu. I només així hom pot portar llum enmig de la foscor del món.

Vull concloure aquesta catequesi amb l'epíleg de la Carta als romans. Amb sant Pau, també nosaltres donem glòria a Déu perquè ens ha dit tot d'ell en Jesucrist i ens ha donat el Consolador, l'Esperit de la veritat. Escriu sant Pau al final de la Carta als Romans: «Glòria a aquell qui té el poder d'enfortir-vos en l'evangeli que jo anuncio quan proclamo Jesucrist, el qual és la revelació del disseny de Déu, amagat en el silenci dels segles, però que ara s'ha manifestat i s'ha donat a conèixer a tots els pobles perquè siguin obedients a la fe, mitjançant els escrits profètics, per decisió del Déu etern. A Déu, l'únic ple de saviesa,

glòria eternament per Jesucrist.
Amén» (16,25-27). Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/audienciano-sols-
hem-de-demanar-sino-tambe-lloar-i-
donar-gracies/](https://opusdei.org/ca/article/audienciano-sols-hem-de-demanar-sino-tambe-lloar-i-donar-gracies/) (19/04/2025)